

Nikki Erlick

AUTORKA BESTSELLERU ŽIVOT NA MÍRU

Co jsme ochotní
obětovat, abychom
se zbavili utrpení?

MAKOVÁ POLE

Román

přeložila
Lenka Faltejsková

MAKOVÁ POLE

Copyright © 2025 by Nikki Erlick

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Faltejsková, 2026

Cover © Elsie Lyons., 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7289-6 (pdf)

NIKKI ERLICK

MAKOVÁ POLE

přeložila Lenka Faltejsková

*Mé sestře Landy,
která se ke mně na téhle senzační jízdě připojila v roce 1997
a od té doby věrně sedí po mém boku.*

Ten dlouhý sen, ten slavný sen,
jenž jitro nevěstí
napnutím údů, chvěním řas,
ten bez závislostí.

– Emily Dickinson
překlad Jiří Šlédr

Mezi svažitými písečnými dunami na jihu Kalifornie se ukrývá místo, kde není vidět nic než červená.

Z výšky by vypadalo jako karmínový koberec, ale kdybyste se přiblížili, zjistili byste, že nejde o jednu souvislou vrstvu rudé barvy, nýbrž o moře červených, úpravně seřazených teček. Dohromady jsou jich tu tisíce a všechny se zdají takřka totožné. Většina zůstává nehybná a tichá, jen sem tam se některá nepatrně pohne, zavlní, zkrátka hotový lán vlčích máků.

A přece o žádné pole nejde.

Ty červené tečičky totiž nejsou květy, nýbrž lidé.

Lidé, kteří urazili spousty kilometrů, aby se sem dostali. Aby tu mohli spát.

Ty tisíce odpočívají v cizích postelích a všichni ve stejném čistém červeném pyžamu.

Někteří budou spát jen měsíc.

Jiní déle.

Někteří zavírali oči připravení, dokonce nedočkaví.

Jiní usínali se strachem.

Někteří si tu připadali jako pacienti.

Jiní spíš jako pokusná zvířata.

A někteří se tak nebudou cítit, dokud se neprobudí, to jsou ti, kdo se proberou s nepříjemným vedlejším účinkem.

Mnozí doufají, že jim blízcí odpustí, že se rozhodli pro tuto zvláštní cestu.

A téměř všichni mají pocit, že na vybranou v podstatě neměli.

Než usnou, myslí na své matky, otce, sourozence, na své přátele, milence a milenky, na své manžele. Myslí na velké věci, zásadní mezníky, které už s nimi neprožijí, na poslední dotek jejich ruky, na slova vyřčená i nevyřčená. Myslí i na ty malé věci, na křivý zub, na to, jak byl po ránu cítit jejich polštář, na smích uprostřed vtipu. Vzpomínají na ty, o které přišli.

Ztráty ocejochovaly jejich těla, těla uložená v bílé povlečených postelích. Těla, která se nakonec rozhodli vypnout, aspoň na chvíli.

V loketní jamce mají zapíchnutou jehlu, jíž jsou připoutaní k hadičkám s roztokem, který je uspí a pak udržuje při životě, zatímco se pacienti hojí.

Nakonec se každý z nich probudí.

Prozatím ovšem spí, sami na tom odlehlém místě v poušti. A přece sami nejsou. Bolest, jež je sem přivedla, zakoušíme všichni, tu tíhu, která dříve nebo později dolehne na každého. Tady v Makových polích se prázdné lůžko najde zřídka.

V posledních prchavých okamžicích, než je přemůže spánek, si každý z nich říká, co bude asi dál.

Léčebný spánek nic nenapraví, v tom se všichni shodnou. Nemůže dát smysl nesmyslnému, nevyplní nově vzniklé propasti.

Přesto jim snad pomůže.

Protože každému z nich dokola opakovali, že jediná cesta, jak překonat utrpení, je jím projít.

Nikdo už ovšem netvrdí, že při tom člověk musí bdít.

1

Ava se probudila s tváří přimáčknutou k listu papíru, zhroucená na dřevěném psacím stole, protože ji Pelda zuřivě tahal za lem šatů. V ruce svírala celou dobu tyčinku rudky.

Odlepila tvář od skicáku, narovнала se, přičemž se trochu zašklebila a málem shodila hrnek studeného kalného čaje, který měla v úmyslu vypít včera večer. Viděla, že venku za staženými žaluziemi už svítí slunce. To zaspala i budík?

V krátkém záchvatu paniky pootočila náramkové hodinky na zápěstí tak, aby na ně viděla. Bříšky prstů, umazanými od rudky, si při tom zašpinila kůži, takže to vypadalo, jako by se jí pihy roztekly, načež se smíchaly a slily dohromady. Naštěstí nakonec nezaspala.

Sehnula se a vděčně psíka pohladila po hlavě. V tu chvíli se rozezvučel budík, který si nastavila v mobilu. Pelda disponoval zázračnou schopností pokaždé budík o minutu předběhnout.

Avu nijak zvlášť nepřekvapovalo, že při práci usnula, předchozí noc se moc nevyspala, stejně jako tu před ní. A vlastně i kteroukoli jinou od chvíle, kdy si koupila letenku. Kdy se rozhodla vyhledat sestru.

Posunula si brýle po nose a podívala se na sebe do zrcadla. Na tváři, celou noc přimáčknuté ke kresbě, měla tmavý film,

svetr pomačkaný, jak byla na židli zkroucená. Usoudila však, že na to, aby v něm zvládla cestu letadlem, vypadá pořád obstojně. Záplata, již si našila na levý rukáv, aby zakryla díru, kterou už jí z rukávu vykukoval loket, dobře držela, a navíc jinak obyčejný bílý svetr obohacovala o výraznou fialovou barvu. Ava se při opravách nikdy nesnažila, aby záplata se svrškem splynula, protože schopností neviditelného látání zkrátka nedisponovala. (Babička Mae ji sice základnímu postupu učila, vlastní obratnost už jí ovšem předat nesvedla.)

Rychle se osprchovala, Peldovi nandala do misky snídani, postavila na čaj a vytáhla svůj oblíbený keramický hrnek, vůbec první, který sama vyrobila. Dnes už měla police plné vlastnoručních kousků a tento „šálek“ patřil k nejhorším – v podstatě šlo o scvrklou misku, protože v době, kdy ho modelovala, ještě neuměla přidat ouško –, nicméně pohled na ten nepovedený výrobek jí pokaždé vykouznil úsměv na tváři. Povrch z břidlicové šedé glazury se z určitého úhlu zdál modrý jako nebe těsně před bouřkou, poseté oranžovými skvrnkami neboli hvězdami blednoucími na denním světle. Třeba mi ten hrnek přinese štěstí, na téhle cestě by se to hodilo, pomyslela si Ava.

Zatímco Pelda se krmil v rohu kuchyně, opírala se o kuchyňskou linku a dívala se na své ruce, pevně přitisknuté k tepлу v hrnku. Pokoušela se sama sebe rozptýlit, aby se ubránila rozebírání všemožných scénářů, které by se mohly odehrát, až letadlo přistane v Los Angeles. Svým rukám vděčila za všechno. Právě díky nim měla za sebou už celou dekádu úspěšné výtvarnické dráhy, to díky nim si mohla pořídit vlastní dům. Dělalý jí radost, ať už nad hrnčířským kruhem, u šicího stroje, nebo na zahradě. A přece kdykoli bojovala s obzvláště silným záchvatem úzkosti, nakonec to byly právě její ruce, kdo schytral nejhorší zásah. Byla schopná rozdrásat si kůžičku kolem nehtů do krve a minimálně jeden prst často skončil zalepený. A i jinak je mívala suché a špinavé po hodinách nad skicákem nebo vzadu

na zahradě, kde se ryly v hlíně. Nehty nechávala bez příkras, žádná manikúra u ní stejně neměla šanci. Nicméně jakkoli si Ava uvědomovala, že její ruce nevypadají hezky, pořád jí umožňovaly vést krásný život.

Umyla hrnek a utřela ho, načež se vypravila k odchodu. Měla ještě v úmyslu dopřát Peldovi ranní procházku a pak i s ním vyrazit na letiště.

Zkontrolovala, jestli vypnula plotýnku pod konvicí.

Zkontrolovala, jestli nenechala fén v zásuvce.

Zkontrolovala, jestli má pamlsky pro Peldu, pamlsky pro sebe, obě knížky vypůjčené z knihovny a pochopitelně také papír a tužky.

Vrátila se do kuchyně a zkontrolovala sporák podruhé. Jen pro jistotu.

Popadla Peldovo vodítko a přepravku, své zavazadlo, zavřela za sebou a zamkla.

Zkontrolovala, jestli jsou dveře skutečně zamčené.

Pak se podívala na hodinky.

Do odletu zbývaly tři a půl hodiny. Od jejího domu v Topece to na letiště v Kansas City byla hodina taxíkem. Pak další tři a půl hodiny ve vzduchu, v letadle z Kansas City do Los Angeles. Dál už to tak jednoduché nebude. Zamluvila si auto, které ji mělo vyzvednout na letišti a odvézt až do pouště, ovšem jakmile se dostane tam... co dál?

Ava si pomyslela, jestli sestra po tom, jak se k ní zachovala, vůbec za takovou námahu stojí. Navíc netušila, v jakém ji zastihne stavu, v podstatě nikdo pořádně nevěděl, co přesně se v Makových polích, kde se Emmy momentálně nacházela, *doopravdy* děje. Celé to místo zůstávalo opředené tajemstvím.

Zkusila si představit svou starší sestru uprostřed prachu, písku, kaktusů, kojetů a dalších věcí, které jsou doma v poušti na jihu Kalifornie stejně jako Maková pole. (A pak tu zůstávala taková drobnost, že navštívit ono zařízení bez pozvání je takřka

nemožné, což znamenalo další komplikace, s nimiž se Ava bude muset utkat později.)

Zdálo se docela pravděpodobné, že si Emmy ani nepřeje být nalezena, v takovém případě se Ava bude honit za někým, kdo bere celý život sprintem. Možná bych se na ni měla vykašlat, pomyslela si, stejně jako se Emmy vykašlala na mě.

Zůstala stát u dveří a zadívala se na Peldu, který její váhání musel vycítit, jako by slyšel rachocení ozubených koleček, nepřetržitě se otáčejících v Avině neklidné mysli. Povzbudivě štěkl a zatahal za vodítko. *Čas vyrazit!*

A Peldu Ava pokaždé poslechla.

2

Ray klečel v úplné tmě na všech čtyřech.

Poznal, že má pod sebou nějakou dřevěnou plošinu, byť přes silné rukavice a vrstvy oblečení texturu dřeva moc necítil, navíc ho tiskla k zemi zhruba pětadvacetikilová těžkopádná výstroj.

Začal lézt pomalu vpřed.

Přední konec plošiny se pod ním zvedal. Ray postupoval opatrně, před sebou neviděl vůbec nic, zato si moc dobře uvědomoval, že *jeho* někdo sleduje. Dál se pomalu škrábal vzhůru, výš a ještě výš.

Dokud nesletěl.

Nebo spíš dokud nebyl vymrštěn vpřed, protože horní konec plošiny se náhle prudce překlopil jako ta nejzrádnější houpačka na světě. V zásadě to bylo, jako by se pod ním naráz vypařila podlaha. Řítil se dolů, padal, obracel se mu žaludek...

... až nakonec přistál na hromadě polštářů.

Chvíli se převaloval, než se vzpamatoval, pak se pokusil zvednout, ale vzápětí na něm přistálo cosi jako rybářská síť. Zmítal se v tlustých provazech, tahal za ně, pokoušel se je se-rvat, ale síť se nepohnula. Byla těžká, vysloveně ho přimáčkla k zemi. Ray zůstal znehybněný v pasti.

Shora z neproniknutelné tmy v přízemí se ozvalo: „Co se stalo? Co chceš dělat?“

Pro podobné situace pochopitelně existoval pevně stanovený protokol, sestavený pro případy, kdy se hasič ztratí, kriticky zraněný někde uvázne nebo se nemůže hýbat: Volej mayday. Zavolej o pomoc a udělej to rychle, *hned*, dřív než ti dojde kyslík v nádrži, dokud ještě můžeš mluvit.

Ležel přimáčknutý sítí v hluboké jámě plné polštářů. Čas běžel. Jenže Ray o pomoc volat nechtěl, ještě ne, to je až úplně poslední možnost. Volání o pomoc znamená přiznání porážky, asi jako když se pilot katapultuje z letadla jen pár vteřin předtím, než stroj havaruje. A tak se dál marně pokoušel pohnout se sítí, nutil své vytrénované svaly ke spolupráci, snažil se zvednout.

Vtom zaječela siréna, prostorem se rozeznělo táhlé, hlasité a zatracující zatroubení.

Rayovi vypršel čas.

Když Raye druhý den ráno odvážel z hasičské stanice taxík, pořád přemýšlel o nezvládnutém cvičení. Nijak ho nerozházelo, že bezprostředně po něm prožil hektickou směnu a během následujících čtyřiaadvaceti hodin zasahoval u ošklivého pádu ze schodů, hromadné havárie tří automobilů, diabetického šoku a hořící zahrady, kde dva pubertáci oslavovali ukončení základky podomácku vyrobeným ohňostrojem. To všechno bylo celkem běžné.

Běžné ale nebylo, že při cvičení neuspěl.

Včerejší sklepní simulace byla záměrně navržená tak, aby se odtamtud nedalo dostat. A Ray, stejně jako v podstatě celý zbytek jeho jednotky, ignoroval oficiální bezpečnostní protokol. Otálel s voláním o pomoc příliš dlouho.

Začal si hrát se zipem na tmavozeleném batohu, který položil vedle sebe na sedadlo. Byl si *poměrně* jistý, že by se ven dostat dokázal, stačila by trocha času navíc, pár dalších pokusů.

Jenže copak nešlo o to, že času prostě někdy dost není?

V poslední době si byl Ray jistý máločím, nicméně nepochyboval, že Johnny by v této zkoušce obstál.

Johnny, stejně silný a odvážný jako ostatní, zrovna tak oddaný své práci, jen tu zatracenou pýchu, tu s nimi podle všeho nesdílel. Johnny by věděl, že má zavolat o pomoc.

To už se objevily první směrové tabule ohlašující sjezd na letiště. Ray cítil v břiše jehličky výčitek. Chlapi z jeho jednotky věděli, že dnes nastoupí do letadla. Nastřádal si na tuto výpravu skoro celou dovolenou a příští týden kvůli ní vyměnil několik směn. Kolegům ale namluvil, že se chystá na ryby. Sice trval na tom, že není třeba, aby s ním zacházeli v rukavičkách, přesto mu všichni rádi vyšli vstříc a vyměnili si s ním směnu, aby měl „taky trochu času pro sebe“. Podráždilo ho to, protože když to říkali, pokaždé větu doprovodili specifickým pohledem, jímž ho mučili už několik měsíců. Působil až moc upřímně, člověka takřka dusil, zvláště od bandy dospělých pubertáků, kteří jako uvítací pozornost pro nováčky pořád namotávali přes záchodové prkénko potravinářskou fólii. Dokonce i dnes ráno těch pár kluků, co do sebe v kuchyni házeli snídaní a remcali na věcerejší nepovedené cvičení, popřálo Rayovi hodně štěstí na rybách a při loučení nasadilo přesně *ten pohled*.

Zatím nikdy partákům nelhal.

Jenže v tomto případě prostě přiznat barvu nemohl. Kdyby jim totiž normálně řekl, kam se doopravdy chystá, začali by mu to rozmlouvat. Byli by přesvědčeni, že mu žal zakalil úsudek. *Copak by si to tvůj brácha přál?* zdůrazňovali by.

Jenže v tom byla právě ta potíž: nikdo nemohl vědět, co by si Johnny přál právě teď, v tomto okamžiku, nikdo se ho na to nemohl zeptat. A pokud šlo o Raye, způsobila to všechno jediná věc – nebo spíš jediné *místo*.

Otočil se k oknu a sledoval, jak se před nimi objevují ranveje a krabicovité letištní budovy. Původně už chtěl být touto dobou na letišti, jenže uhasit požár na zahradě zabralo víc času, než

by člověk čekal. Všiml si, jak zlověstně působí obloha, náhle kalná a šedivá. Podezřele rychle se stmívalo.

„Na vašem místě bych trochu zrychlil, jestli můžete,“ doporučil řidiči. „A až mě vysadíte, zaparkujte a někde se schovejte.“

„Myslíte, že se blíží bouřka?“ zeptal se muž.

V dálce rozčísl mraky špičatý blesk, na popelavé obloze připomínal zářivou stříbrnou žílu.

„Něco se rozhodně blíží,“ opáčil Ray.

3

Na letiště dorazila Ava poměrně brzy, žádný div, a tak se usadila u stolku v jedné z maličkých kaváren na terminálu a vytáhla výtvarné potřeby.

Na kreslení začala chodit už jako malá, ponoukla ji k tomu babička, aby se měla čím zaměstnat, když ji přepadnou nezvladatelné emoce. Lepší, když budou její prsty svírat tenkou barevnou pastelku, místo aby na sebe navzájem útočily. Brzy se však zamilovala do hladkého šepsovaného povrchu, do vůně tužek, do skutečnosti, že může na papíře vytvářet vlastní světy a pak si představovat, že v nich žije.

Zatímco se z reproduktorů linula nekonečná série výzev k zahájení nástupu na palubu, ukončení nástupu na palubu a *ukončení* nástupu na palubu, začala Ava nepřítomně kreslit svého psa. Peldu si přinesla před třemi lety z útulku coby sotva odrostlé štěně. Dozvěděla se, že je kříženec. Byl kudrnatý a chytrý jako pudl – Ava krátce zvažovala, že ho pojmenuje Charley po slavném a zbožňovaném Steinbeckově společníkovi –, postrádal ovšem dlouhý krk, dlouhé nohy a protáhlý čumák. Jeho nejpozoruhodnějším rysem byla zářivá kaštanová srst, která se leskla jako nový měďák. Než se Avě podařilo vystihnout ten odstín ve skicáku, stálo ji to několik nepovedených pokusů, teprve pak konečně odhalila ideální poměr červené, žluté

a hnědé a jak moc tlačit na pastelky, aby Peldovy tlapky ožily i na papíře. Dnes už ho úspěšně kreslila bez přemýšlení, čistě instinktivně. A právě jednoduchost tohoto úkonu umožňovala jejím myšlenkám zatoulat se k Emmy, která nemá ponětí, že se za ní sestra chystá.

S výtvarným talentem se narodila jen Ava, ovšem Emmy byla nadaná v podstatě na všechno ostatní. Zdálo se, že úlohu starší sestry si vychutnává, vrhala se neohroženě vpřed, zatímco Ava se courala za ní, byla asertivní, kdežto Ava bojácná, odhodlaná tam, kde Ava podléhala nejistotě. Zdála se neochvějně přesvědčená, že svět byl stvořen jen pro ni, naopak Ava se nejlépe cítila v kreslených světech, které sama vytvořila, a ve fiktivním světě knih. A ačkoli za to Emmy pochopitelně nemohla, v porovnání s jejími přednostmi si Ava často připadala vadná, jako by sestřina přirozená houževnatost stavěla její plachost do ostřejšího světla. O čtyři roky starší Emmy byla věčně jakoby o čtyři sta kroků napřed a Avě začala mizet ze života už předtím, než se definitivně ztratila v Makových polích.

Ava zvedla oči k tabuli s přílety a odlety. Její spoj zatím žádné zpoždění nenabral. Aspoň jedna věc, s níž si nemusí dělat starosti, ale stejně se jí honily hlavou stovky jiných. Nastanou během letu turbulence? Bude Pelda hodný? Zuje si soused na sedadle vedle ní boty? Samotné létání Avě zas tak nevadilo, ačkoli si vybírala místa v řadě u dveří – pochopitelná volba pro případ evakuace – a během nedávného letu na svatbu hned několikrát stiskla tlačítko pro přivolání letušky, protože ji vyděsilo, když si všimla, že okolo dveří nouzového východu dovnitř proniká voda. (Letuška jí nakonec poněkud blahosklonně vysvětlila, že jde „jen o kondenzaci“, ne o důkaz, že se dovnitř chystá vpadnout nepřátelská vnější atmosféra.)

Pokusila se trochu uklidnit. Opřela se v židli a soustředila se na kresbu svého psa.

Jenže klidný nebyl ani Pelda.

Náhle se v přepravce zvedl, vystrčil čumák ke stropu a začal zběsile věžřit.

„Děje se něco?“ Ava ho vzala za hlavu a pohlédla do lesklých hnědých očí. Cítila, jak sebou zvířátko nepatrně pošubává, jak je čím dál vyplašenější. Vzápětí začalo škrábat drápy o dno tašky.

Ava usoudila, že zřejmě zachytil nějakou změnu ve vzduchu a pokouší se ji varovat.

Zastrčila skicák do batohu, nasadila si popruh psí tašky na rameno.

Těsně předtím, než se přivalilo tornádo.

4

Sasha procházela s taškou na rameni letištním knihkupectvím a prohlížela si výrazné barevné obálky v regálu s romancemi, všechny ty půvabné dvojice opírající se zády jeden o druhého, držící se za ruce nebo tvářemi přitisknuté k sobě. V očích ji začínalo štípat. Vlastně těm fiktivním postavám záviděla, těm zavilým protivníkům, ze kterých se stávali vášniví milenci, nejlepší přátelům, z nichž se stávali manželé, i cynikům, kteří nakonec opět uvěřili v lásku.

Zkrátka všem těm klikařům.

I ona k nim patřovala, její tvář by klidně mohla zapadnout mezi ty v regálu, typická romantická hrdinka, upovídaná a veselá, měla všechno, co si jen člověk může přát.

Dokud to nezničila.

Ještě pořád stála před regálem, vtom zachytila koutkem oka záblesk, explozi světla venku za ohromnými okny terminálu.

Bouřka, pomyslela si, no jasně. V romantických komediích bývají ženy odměňovány sluncem a květinami. Zato ona si zaslouží pořádný liják.

S povzdechem se v duchu smířila s tím, že let do Kalifornie nejspíš nabere zpoždění. Jenže vzápětí se ze všech letištních amplexů ozval hlas, který ji vyrovnaným, leč důrazným tónem upozornil, že momentálně má mnohem naléhavější

starost – čtyřicet pět kilometrů od letiště bylo právě zachyceno silné tornádo. Všichni cestující i personál se mají okamžitě přemístit do protitornádových krytů uvnitř v budově.

Do Sashi se dala zima, celá strnula, poplach jí přitavil nohy k podlaze.

„Opravdu zrovna řekli ‚tornádo‘?“ pronesla nahlas, ačkoli poblíž nikdo nestál.

Žila v Bostonu, starosti s tornády si tedy nikdy dělat nemusela. Napadlo ji, jestli vůbec kdy nějaké viděla. Tornáda pro ni existovala výhradně ve zprávách, předcházela záběrům naprosto zkázy a trosk zničených domovů. Nakrátko ji ochromila panika, představovala si, jak kolem vybuchují okna, letiště se mění v hromadu skla a sutí, listy všech brožovaných románů v knihkupectví, rozcupované na kousíčky, rozfoukává běsnící vítr.

„Musíme odsud!“ vzala ji náhle za paži prodavačka. Byla o dost mladší a jako důkaz měla v ústech masivní rovnátka, nicméně na letišti se nepochybně vyznala lépe. Sashiny nohy se odlepily od podlahy.

„Do nejbližšího krytu,“ dodala dívka a za chvíli už obě spolkl dav svižně proudící letištní halou. Cestující utvořili jednu ohromnou vlnu těl a batohů, která vydávala nervózní hukot, prokládaný vytrvalým rachocením koleček palubních zavazadel, a pokračovala až do míst, kde se začala dělit. Někteří zamířili ke schodištím, další do sklepení, jiní na nejbližší toalety.

I ženské záchodky na terminálu zjevně sloužily jako kryt pro případ tornáda – jak hlásaly černé spirály u dveří, piktogram noční můry. Sasha se při pohledu na něj zašklebila, ale aspoň si už mohla být jistá, že je tam, kde má být.

Našla si na toaletách volné místočko, kam se vmáčkla, rozhlížela se po okolních tvářích a hledala v tom mumraji jakoukoli útěchu. Mladá prodavačka, která se jí předtím ujala, se dávno ztratila v čím dál úzkostnější a bojovnější tlačnici.

Nakonec se Sasha utábořila na podlaze, objala si kolena a opřela se o svou velkou černou tašku, která jí pod zády splaskla. Koneckonců v ní v podstatě nic neměla, jen pár lehčích svršků, toaletní potřeby a muziku.

Takhle přece můj život vypadat neměl, pomyslela si. Jak se proboha stalo, že jsem skončila tady?

Byt v Bostonu opustila ani ne před čtyřiadvaceti hodinami. V propocené teplé peřině – její tělo si ještě nezvyklo spát v posteli samo a tíha i teplo zimní peřiny ji utěšovaly, a to i když byl konec května – zaspala dva brzké budíčky. Pak si uvědomila, že si úplně zapomněla sbalit. Vlčí mha, říkávala tomu její matka. A skutečně, Sashu jako by obestřel přízračný opar. Jen před pár měsíci by se na cestu zodpovědně a důkladně připravila. Včera se jen dopotácěla ke skříni a už v tu chvíli měla zpoždění. Prohlédla si omezený výběr momentálně čistých svršků, načež si natáhla černé legíny, tílko a svou nejpohodlnější starou mikinu s logem Tuftsovy univerzity, do tašky hodila pár kousků spodního prádla a kosmetickou taštičku.

Tam, kam má namířeno, toho naštěstí jinak moc potřebovat nebude.

Prstýnek už si samozřejmě do tašky uložila předtím, tuto část si připravila před několika týdny. Něco jí říkalo, aby s sebou vzala i noty. Chvíli se dívala na velký kufr, který se ukrýval vzadu ve skříni a na letišti se ještě nepodíval. Vyčkávat tam stál, pořád naplněný plavkami, slunečními klobouky a zavinovacími šaty, pořád napěchovaný, jako by se chystala na líbánky na ostrov Čedžu. Pořád odmítal vzít na vědomí všechno, co se odehrálo, zatímco zůstával zapomenutý ve skříni. Klekla si k němu a z přední kapsy na zip opatrně vytáhla několik partů. Zlehka a uctivě listy pohládila, načež je vsunula do vnitřní kapsy tašky přes rameno, konečně opustila byt a zamířila na nejbližší stanoviště taxi.

A teď, jen o den později, je tady, ukrývá se na podlaze na toaletách a čeká, jestli zběsilý vzdušný vír urve letištní střechu.

Protože nepatří k ženám na barevných obálkách knížek o lásce. A její příběh není milostná romance.

Nebo přinejmenším ne taková, jakou by si většina lidí chtěla přečíst.

Většina lidí totiž touží po šťastném konci.

5

Ray vyměnil jednu katastrofu za druhou, poplašnou sirénu na hasičské stanici za tornádový poplach na letišti.

No to se ví, pomyslel si. Není mu dopřán jediný den, který by měl jen pro sebe, jediný den, který by věnoval svému úkolu, tomu, co zkrátka musí pro Johnnyho udělat. Vesmír s ním měl jiné plány a v jednom kuse mu házel klacky pod nohy.

Ray zvedl batoh a hodil si ho na záda.

„Fajn, takže všichni zachovejte klid, vyhněte se výtahům a běžte k nejbližšímu schodišti nebo označenému krytu,“ zvolal nahlas a připojil se tak k těm několika zaměstnancům letiště, kteří se pokoušeli vyděšený dav směřovat. „A všichni pryč od oken!“

Našel jeden z prázdných erárních invalidních vozíků a na něm odvezl na toalety těhotnou ženu, pak to otočil a vrátil se pro starou paní, kterou cestou zahlédl koutkem oka. Poté pomohl zaměstnanci letiště přinutit skupinu lidí z jiné části země, aby pokračovali do tmavé schodištní šachty, zatímco zděšeně vykřikovali a citovali scény z filmu *Twister* (těžko se jim mohl divit, že mají strach, ale mohli by se aspoň přesouvat uspořádaněji).

I když se řízení provozu v hale ujal oficiální personál letiště, ti, kteří panikařili nebo si nebyli jistí, se stejně obraceli na

Raye. Instinktivně ho následovali úplně cizí lidé, přestože na sobě neměl hasičskou uniformu. Vyzářoval sebedůvěru, zachoval chladnou hlavu a upřímně k tomu přispívalo i jeho evidentně svalnaté a zdatné tělo, zkrátka ten typ, k jakým se lidé během krize uchylují. Zatímco se kolem něj hnaly stovky dezorientovaných pasažérů, Ray držel zdviženou pravačku a ukazoval prstem k nejbližšímu bezpečnému útočišti.

V tu chvíli zachytil v okně terminálu svůj odraz.

Dokonale připomínal oživlou sochu, konkrétně tu z Penn Valley Parku, umístěnou v Hasičské fontáně. Ta byla ohromná a velice hlasitá, mohutné vodní oblouky stříkaly kolem sousoší uprostřed, zachycujícího starého hasiče v životní velikosti, klečícího a s hadicí v ruce. Druhý, mladý, stál vedle něj a napřaženou rukou ukazoval směr. Otec k té kašně jeho i Johnnyho brával dávno předtím, než se nakonec oba dali ke sboru. Johnny se vždycky postavil co nejbliž, aby ho zasáhla sprška vody, kdykoli se zvedne vítr.

Když Ray jako kluk viděl fontánu poprvé, skrčený starý hasič mu urostlou postavou ve volném oblečení, vráskami v koutcích očí, hustým obočím a ještě hustějším knírem připomínal otce. A v tom mladším viděl o mnoho let později bratra, kterého socha evokovala rozevřenou náručí, ochranným postojem i vášní vytesanou ve tváři.

Kdykoli Ray zavítal do parku dnes, této části se pokud možno vyhnul, a když projížděli kolem hasičským vozem, odvracel se na druhou stranu. Fontána měla totiž ještě jeden význam – sloužila zároveň jako pomník padlým hasičům.

Ještě pořád se díval na svůj odraz v okně, když bouře udeřila.

Předměty na ranveji se vznesly do vzduchu jako vzlétající letadla, zpočátku jen papíry, ale pak i několik oranžových kuželů, plastové popelnice a bedny, všechno se odlepilo od země, otočilo se a zmizelo z dohledu. Všechny ty věci prostě letěly s větrem o závod, a to doslova a do písmene. Ray si nebyl jistý, jestli

nevidí maličko rozmazaně – koneckonců měl za sebou dlouhou a náročnou směnu –, ale přísahal by, že se sklo v oknech třese.

Pak si uvědomil, že v hale osaměl.

Když už nebylo komu na terminálu pomáhat, rozběhl se ke schodištvé šachtě, kde se utábořil na podlaze vedle malého chlapce a letušky. Opřel si hlavu o studenou betonovou stěnu a snažil se vytěsnit vyděšený šepot a vibrování mobilních telefonů všude kolem.

Zdalo se, že chlapec vedle něj je tu sám, bez dospělého doprovodu. Na tričku měl připíchnutý odznak s obrázkem tyranosaura uvelebeného na asteroidu, zřejmě z přírodovědného muzea.

„Myslíte, že to letiště vydrží?“ zeptal se hoch.

„Myslím, že všechno dobře dopadne,“ opáčil Ray konejšivě, načež kývl k chlapcovu tričku. „Proti meteoritu brnkačka.“

Chlapec přikývl, zjevně souhlasil, nebo ho Rayova slova přinejmenším uklidnila.

Možná bych podobné věci slibovat neměl, pomyslel si on. To srovnání vlastně zas tak absurdní nebylo, tornádo totiž stejně jako meteorit dokáže zlikvidovat všechno, čeho se na Zemi dotkne. Převrací, roztáčí a obrací domy vzhůru nohama a naruby, ničí lidské životy, jak se mu zachce, bez váhání a nevýslovně.

Ray tomu dobře rozuměl. Ani ne před třemi měsíci mu život rozcupovalo na cimprcampr něco, co se tornádu silně podobalo. Bylo to nečekané, tragické a zdrcující. A proto se také momentálně vyskytoval na letišti, odkud chtěl pokračovat do Makových polí.

6

Sasha pořád slyšela tlumený jekot poplašné sirény. Seděla na přeplněných toaletách, vmáčknutá mezi desítky dalších bezpřízorných cestujících, a opírala se o tašku. Nepatřila k nervózním lidem, jenže žádnou podobnou situaci ještě nezažila. Květen byl doma v Bostonu měsícem, kdy je město nejkrásnější. V květnu končil druhý semestr a studenti odhazovali napěchované batohy, na travnatých březích řeky Charles se pořádaly pikniky, zatímco kolem proplouly plachetnice.

Nicméně tady na Velkých planinách znamenal květen také vrchol tornádové sezony.

Na dámských toaletách nebyla okna, tím pádem se lidem schovaným uvnitř nenabízel žádný znepokojivý pohled na dílo zkázy. Jenomže na druhé straně ani nic jiného.

„Nemám ponětí, co se děje venku, pořád jsme v krytu,“ říkala právě do telefonu žena sedící kousek od Sashi. „Nevím.“ Odmlčela se. „*Nevím*, jak to zahýbe s odlety!“

Sashu napadlo, jestli by neměla zavolat rodičům a omluvit se za to, jak odešla, říct jim, že je má ráda. Všimla si ovšem, že ostatní cestující, ti, kteří se zdáli být podobným scénám uvyklí, působí vesměs spíš rozčileně než vyděšeně. Frustrované věty telefonující ženy se mísily s cinkáním a hučením z tabletu, na němž hrál nějaký malý kluk hru.

V jiném životě bych se teď opalovala na pláži, pomyslela si Sasha. Dívala by se na moře a na prstu by se jí leskl nový prstýnek.

Vzápětí ji zasáhlo uvědomění, drsné a nelítostné jako bouře zuřící venku – žádný jiný život neexistuje. A v *tomto* životě, v tom jediném, který má k dispozici, Sasha trčela na letišti v Missouri, vmáčknutá na toaletách s desítkami cizích lidí, levou ruku bez prstýnku položenou na klíně.

Racionálně si uvědomovala, že není sama, koho právě ohrožuje tornádo, ale vzhledem ke všemu, čím si za uplynulé čtyři měsíce prošla, vzhledem ke všemu, co udělala, ji i přesto napadlo, jestli i tohle nakonec nezpůsobila ona.

„Promiňte, ale neznáte název plemene malých psů na osm písmen?“ zeptal se jí postarší pán. Seděl na invalidním vozíku vedle těhotné ženy, která si úzkostně hladila břicho, a podle všeho spolu luštili křížovku.

„Hm, vydržte, zkusím se zamyslet,“ vymáčkla ze sebe.

„Co jezevčík?“ navrhl někdo tiše.

Sasha se otočila na mladou ženu, která stála v koutě a hladila svého psa po kaštanové srsti.

„Nebo buldoček,“ dodala.

Starý pán s úsměvem přikývl.

„Jste dobrá,“ konstatovala Sasha.

„Taky dost luštím,“ opáčila žena. „A tohle je navíc moje oblíbené téma,“ dodala a políbila psa na čelo.

Ava se posadit na zem na toaletách neodvažovala, sotva by si dokázala představit něco odpudivějšího (leda snad toalety přímo v letadle). Nicméně jiné sezení se zde nenabízelo (tedy kromě samotných záchodových mís – které pochopitelně nepřicházely v úvahu), a tak jí nezbylo než zůstat i s Peldou vestoje. Dávala si u toho pozor, aby se náhodou neotřela ani o umyvadla, utopená záplavou sytě růžového mýdla à la Barbie, prosakujícího z dávkovačů.

Obrnila se před dlouhým čekáním. I tak měla nervy napnuté k prasknutí, zůstávala ve střehu pro případ katastrofy, tyto sezonní rozmary počasí ale dobře znala a v hloubi duše věřila, že se bouře rychle přežene. Uvnitř jim s Peldou nic nehrozí.

„A kdopak je tohle?“ zeptala se Sasha a vstala, aby se s nimi pozdravila.

„Pelda, celým jménem Pelorus Jack.“

„Je kouzelný. Já se jmenuju Sasha, celým jménem Sasha Kimová.“

Ava si nebyla úplně jistá, jestli šlo o žert míněný v dobrém, ale tak už to chodí, když si vás jako dítě věčně dobírají. Nicméně Sasha se vzápětí vřele usmála. „A já Ava,“ představila se už klidněji.

„Tak si tykejme,“ navrhla Sasha. „Bydlíš poblíž?“

„Kousek odsud,“ přikývla. „V Topece.“

„Takže... ti tohle připadá *normální*?“ Sashe se nepatrně zachvěl hlas.

„V podstatě, i když ne že by to člověka nevylekalo.“

Sasha spustila ramena, odpověď ji podle všeho uklidnila.

„Ty asi odsud nebudeš, vid’?“ odhadla ji Ava.

„Ne, jsem z Massachusetts.“ Sasha si novou známou krátce prohlédla – něco přes třicet, světlehnědé vlasy bez výraznějšího stylu nebo sestřihu, značnou část obličeje zakrývaly ohromné kulaté brýle, které by bostonská omladina nejspíš považovala za módní trend, nicméně Ava je pravděpodobně nosila skutečně na čtení. Sashu napadalo minimálně dvacet kosmetických tipů a deset návrhů na šmrncovnější model, které by jí mohla doporučit (Ava měla na sobě volné šaty po kolena, záplatovaný zapínací svetr a bílé plátěné tenisky). Na druhou stranu ta mladá žena působila zvláště důvěryhodně. A aniž Sasha věděla proč přesně, rozhodla se v konverzaci pokračovat. Snad to byly výčitky, co v ní vyvolalo potřebu svěřit se, sebemrškačství anebo jen náhlá touha navázat s někým spojením.

„Mohla jsem z Bostonu letět rovnou do Kalifornie,“ poznamenala už mnohem tišeji, náhle plně vnímala ostatní cestující, byť většina z nich zůstávala pohlcená displeji mobilních telefonů. „Ale rozhodla jsem se pro krátkou zastávku v Kolumbii, kde jsem včera byla navštívit své... rodiče svého snoubence. Oba pracují v Mizzou.“ Odmlčela se. „A vlastně jsem *žádným* z těch letadel letět neměla, měla jsem mířit na líbánky do Koreje. Patnáct hodin v letadle, děs, ale i tak by to stálo za celé dva týdny..“

Věta zůstala nedopovězená. Ava k sobě přitiskla Peldu, upřímně překvapená vývojem konverzace.

„Podíval by se tam vůbec poprvé,“ vypravila ze sebe po chvíli mladá žena. „Chtěla jsem mu ukázat, kde se narodili moji prarodiče, odkud pochází naše rodina. A pak bychom to zakončili v nádherném ostrovním resortu. Jenže jak vidíš, nestalo se. Protože místo toho jsem tady. A... popravdě jsem všechno zavinila já, takže tornádo sedí přímo dokonale. Proč bych si zrovna *já* měla užívat pohodový let do Los Angeles? Nezasloužím si to. Naopak, zasloužím si přesně *tohle*.“ Saša se chabě zasmála, viditelně napnutá jako struna.

Ava chvíli mlčela, nebyla si jistá, jestli ji má utěšovat, vypáčit z ní víc podrobností, nebo jen mechanicky přikyvovat. V každém případě jí ale připadalo jako poněkud zvláštní shoda okolností, že právě tato žena má zřejmě letět do Los Angeles stejným spojem jako ona. „No prosím, a já zrovna přemýšlím o tom, jestli náhodou nejde o znamení, že dělám chybu,“ svěřila se nakonec.

„Chybu?“ Sasha na ni pohlédla s upřímným zájmem. „Kam máš vlastně namířeno?“

„No...“ Ava nevěděla, co jí odpovědět. Jak by asi Sasha zareagovala na zmínku o Makových polích? O léčebném zařízení provozujícím terapii spánkem už leckdo slyšel, přesto v něm většina odmítala vidět víc než experiment, komplex, kde mizí lidské pokusné krysy někdy i na několik měsíců. Zařízení, které se přizívuje na truchlících. Místo výhradně pro osoby natolik

výstřední, neopatrné, natolik *slabé*, že jsou ochotné vyměnit početné následky za naději na uzdravení ze ztrát.

Na rozdíl od všech ostatních na této planetě, kteří ztrátu prostě překonají a žijí dál.

Co by si tato cizí žena pomyslela, kdyby se dozvěděla, že právě tam má Ava namířeno? Že se tam momentálně nachází její sestra?

„No, vlastně se chci dostat do, ehm, Makových polí,“ pro- nesla zkusmo. „Nevím, jestli už jsi o tom místě slyšela, ale... je to takové relativně nové terapeutické centrum.“

„Panebože!“ Sasha ji s pocitem úlevy ohromeně popadla za ruku. „Přesně tam se snažím dostat i *já!*“

7

Bouře nakonec přešla, a i když všichni naštěstí vyvázli bez zranění, napáchala na letišti četné škody. Vyhodnotit je a napravit byla práce na hodiny.

Všude se válely trosky, vítr rozmetal po přistávací ploše tisíce úlomků plechu, kamení a dříví, které s sebou přinesl často i z mnohakilometrové vzdálenosti, a ohrozil všechna letadla na ranvejích.

Lety naplánované na ten den nabraly značné zpoždění, některé dokonce rovnou zrušili. Spoj z Kansas City do Los Angeles patřil k těm druhým.

Během několika minut se po celém terminálu rozpoutala kaskofonie úpění, vzdychání a nadávání. Avě se Sashou bylo jasné, že nejsou jediné, komu tornádo překazilo plány. Sledovaly, jak se před nimi tvoří neuspořádaná křivá fronta k nejbližší přepážce, za kterou se nacházel skutečný živý člověk. Sasha se nabídla, že v ní počká za obě, zatímco Ava se zkoušela na aerolinky dovolat.

„Bezpečí cestujících je na prvním místě,“ slyšela dokola vysvětlovat zaměstnance vepředu za přepážkou. „Kdyby vítr něco vmetl do motorů, mělo by to pro letadlo katastrofální následky.“

Sasha doufala, že se jí podaří získat místa pro sebe i pro Avu ve spoji, který měl do Los Angeles odlétat nazítří ráno, nicméně fronta nespokojených pasažérů se před ní průběžně

prodlužovala, neustále se objevovali další a další zoufalí cestující, vyzbrojení srdceryvnými historkami o tom, že letí domů na pohřeb nebo na pohovor, aby získali práci snů, tak snad by Sasha zase *tak* strašně nevadilo, kdyby ji ve frontě předběhli, že ne?

Normálně by jí to skutečně nevadilo. Normálně totiž v podobných okamžicích vyloženě vzkvétala. Nadměrnou empatii považovala za svou nejlepší vlastnost, a pokud šlo o leteckou dopravu, tam se panečku našlo příležitostí zazářit! Lidé bývali na letištích i v letadlech náladoví, snadno se rozčílili, měli tendenci stěžovat si na přeplněné čekárny, ječící děti, nenadálá zpoždění – zkrátka ideální podmínky k tomu, aby se z původně příjemných lidských bytostí staly ukázkové exempláře nesnesitelného kreténství. Ne však Sasha. Ta si s členy posádky vyměňovala soucitné úsměvy, ujišťovala uštvané rodiče, že si jejich batole samozřejmě může pouštět pohádky nahlas a bez sluchátek, když je nechce mít, a nedělala to, aby se zavděčila nebo z toho něco vytěžila. Samozřejmě se jí líbilo, když ji lidé měli rádi, těšilo ji být „pro každého nejoblíbenější spolucestující“ (tak ji kdysi nazvala jedna letuška), ale zároveň s těmi cizími lidmi soucítila doopravdy a uvědomovala si, že i drobná laskavost může mít velkou sílu.

A tak se pokaždé, když jí ve frontě před přepážkou někdo poklepal na rameno, jen usmála a uvolnila místo. Snažila se nepřemítat o tom, jestli náhodou všichni, kdo se nacpali před ni, nelhali, bylo totiž silně pravděpodobné, že minimálně *někdo* z nich určitě. Upřímně doufala, že to nebyl ten pán, co tvrdil, že mu zemřel blízký příbuzný.

Nakonec se i do zadních pozic štrůdlu, kde se zasekla, doneslo, že všechny zítřejší lety jsou obsazené, tak ať se druhá polovina řady připraví na špatné zprávy.

„Omlouváme se za nepříjemnosti,“ říkala právě letuška, ačkoli se zdálo, že muž, s nímž zrovna mluvila, má pro „nepříjemnosti“ docela jiný termín.

Sasha byla odhodlaná nenechat se odradit. Urazila cestu přes polovinu země, stačí ji dokončit a konečně se bude moct zhroutit na lůžko a zavřít oči.

I když *její* postel to nebude.

Myslela na postel uprostřed pouště, v záhadném zařízení nazvaném Maková pole. Prostě ji tam nechat spát *musejí*.

Přestože jejím rodičům celá tato záležitost připadá urážlivá.

Přestože byla její žádost *technicky vzato* zamítnuta.

Je přece Sasha Kimová, oblíbená spolucestující všech, kamarádka každého, koho potká. Jakmile tam osobně dorazí a popovpráví svůj příběh někomu ještě vlivnějšimu, než byl původní posuzovatel, který se odmítnutím její žádosti dopustil očividného omylu, jak by ji propána mohli odmítnout?

Zatímco Ava pochodovala s Peldou po terminálu a do telefonu, z něhož se ve smyčce linula nejotravnější znělka na světě, opakovala „*chci mluvit s živým člověkem*“, Sasha soucitně přikyvovala, když jí vyčerpaná letuška s politováním oznamovala, že všechny zítřejší lety jsou bohužel plně obsazené, a Ray poslouchal totéž jen o pár míst za ní. I jemu už došlo, že v nejbližších čtyřia dvaceti hodinách do Los Angeles neodletí.

Sice už při podobně marném snažení pozoroval desítky zklamaných cestujících před sebou, přesto to potřeboval zakusit na vlastní kůži. *Jste si úplně jistá, že se v zítřejších letech nenajde jediné volné sedadlo? A kolik lidí máte v seznamu náhradníků?*

Když se mu letenku na zítřek nevyhnutelně zajistit nepodařilo, neubráníl se pomyšlení, že jeho otec by neselhal. Ten by své rozložitě tělo nahnul přes přepážku, až by z výstřihu trička vykoul chomáč tmavých chloupků, a nasadil by nekompromisní tón, který by jasně říkal, že nepřipadá v úvahu, aby ho odmítli.

Jenže Ray nebyl jako otec, i když tu zarputilost, fyzickou, touhu osvědčit se a talent na basket a sezení mlčky zdědil po něm. Přesto byl ve skutečnosti o něco *jemnější*. To slovo by táta